

Визначали переміщення та напруження сегмента гомілки при осьовому та ротаційному навантаженні, при цьому технічні умови були тотожними.

Результати. Стабільність остеосинтезу ВГК при осьовому навантаженні виявилася найнижчою при сегментарних та однорівневих переломах обох кісток гомілки. Стабільність остеосинтезу зростала пропорційно збільшенню відстані між лініями переломів: при переломах ВГК у верхній і МГК в нижній третині, ВГК в нижній і МГК в верхній. Характеристики стабільності остеосинтезу при ротаційному навантаженні були аналогічними осьовим.

Результати другої серії дослідження продемонстрували, що стабільність остеосинтезу обох кісток гомілки приблизно однакова при будь-яких співвідношеннях рівнів переломів з різницею між мінімальними показниками 7,2% при осьовому, та 5,2% ротаційному навантаженнях. При однорівневих переломах остеосинтез обох кісток гомілки характеризується збільшенням жорсткості фіксації на 31,3-35,3% при осьовому та на 19,1-21% при ротаційному навантаженні у порівнянні з остеосинтезом тільки ВГК. Найвища жорсткість зареєстрована при переломах на різних рівнях і пропорційно збільшувалася відстані між лініями переломів.

Висновки. Остеосинтез малогомілкової кістки при нестабільних переломах кісток гомілки (42 В3, С1, С2, С3) за рахунок її нейтралізуючо-опорної функції збільшує жорсткість та стабільність фіксації великогомілкової кістки і сегменту в цілому, попереджує втрату репозиції та вторинного зміщення, сприяє відновлення анатомічних співвідношень, дозволяє відмовитися від застосування додаткової зовнішньої фіксації, що дає можливість раннього дозованого осьового навантаження та скоротити терміни реабілітації.

НЕОБХІДНІСТЬ ФІКСАЦІЇ МАЛОГОМІЛКОВОЇ КІСТКИ ПРИ ОДНОРІВНЕВИХ ДІАФІЗАРНИХ ПЕРЕЛОМАХ КІСТОК ГОМІЛКИ

Калашніков А.В., Літун Ю.М., Ставінський Ю.О.

ДУ «Інститут травматології та ортопедії НАМН України», м. Київ, Україна

Ключові слова. *Діафізарні переломи, кістки гомілки, малогомілкова кістка.*

Вступ. Діафізарні переломи кісток гомілки за частотою посідають перше місце серед переломів довгих кісток. Консервативне лікування закритих стабільних переломів допускає вкорочення до 10 мм та кутову деформацію до 5°. Як правило більшість хірургів, віддають перевагу оперативному лікуванню, попереджуючи контрактури, незрощення, деформації, а також можливість розпочати раннє відновне лікування та реабілітацію. Інтрамедулярний остеосинтез є золотим стандартом лікування діафізарних переломів. Незважаючи на ряд переваг даного методу частота розладів репаративного остеогенезу варіює від 5% до 33%.

Актуальним залишається ряд питань – яку роль у стабільності однорівневих переломів відіграє ушкоджена чи інтактна МГК?

Мета – вивчити вплив додаткової фіксації малогомілкової кістки на результати лікування діафізарних переломів обох кісток гомілки.

Матеріали та методи. Ретроспективно вивчено результати лікування 53 пацієнтів з діафізарними переломами кісток гомілки (42 АО/ASIF), які знаходилися на лікуванні в клініці інституту. Включені пацієнти в дослідження, були розділені на 2 групи. В дослідну групу, де була виконана додаткова фіксація МГК, увійшло 24 постраждалих (чоловіки – 22 і жінки – 2). Контрольну групу склали 29 пацієнтів (чоловіки – 23 та жінок – 6), де виконувався тільки остеосинтез ВГК. За механізмом та характером ушкодження в обох групах перевищувала високоенергетична травма (58,3% у дослідній групі і 41,4% у контрольній групі). Відкриті переломи – 11 осіб (45,8%) у I групі та 17 пацієнтів (58,6%) у II групі.

Результати. Протягом всього періоду спостереження в дослідній групі не було жодного випадку втрати репозиції чи кутової/ротаційної дислокації. На відміну від дослідної групи у контрольній було констатовано втрату репозиції з наступним невірним зрощенням у 4